

מכתבים לרותי

בתנאי אחד

כותבת מורה (2/1429):
"אני צעירה ונחמדה. אנא, מצאי לי בחור בגיל 26-30, בעל כל התכונות הטובות האפשריות."
בתנאי אחד. אם תמצאי גם לי.

★ ★ ★

הכרתי בחור שנישט קשות כשנילחם על כבוד נערותו. היא רצתה לשמור את הכבוד.
★ ★ ★

מיוד בחור?

נערה רצינית ומשכילה, אחרי צבא, בקריאה בהיות העולם, הרוצה לצאת לטיול ממושך בחו"ל, החל מחודש אוגוסט 1965, שתיקשר עם (3/1429).
מחובתי להודיע, כדי שלא תיחצנה אי-הבנות שזה לא בחור, זוהי בחורה.

★ ★ ★

ישראל המתוקה והנחמדה

מאז פירסמתי בפעם הראשונה בתולדות מדור זה את מכתבו של סטודנט מורת-גרמני (זוכרים את הסטודנט ממאגדבורג, מלפני חודשיים?), הוצפתי בורם מכתבים מהררי-פובליקה הדימוקראטית הזאת. כולם רוצים להתכתב עם ישראל המתוקה והנחמדה. למשל, לותר, הוא כותב שהחבר שלו ממאגדבורג מתכתב עכשיו עם כמה יש-ראלים, אותם הכיר דרכי. עכשיו גם הוא רוצה. גם הוא בן 24, בטכניון, מבקש שנער או נערה יספרו לו באנגלית על החיים בישראל המתוקה. כתובתו:

Lothar Mörli
3014 Magdeburg Heidestr. 5 VIII
DDR/GERMANY

או, למשל, הלפגאנג. הוא חולם כבר כמה שנים, הוא כותב, להכיר מישהו בישראל. אמרו לו שאפשר רק דרכי.

הוא בן 22 ומבקש שכל מי שהם בן-גבולות 17-23 יענו לו. כי הוא לא רק אוסף בולים, הוא גם מתעניין בחיים ושולט באנגלית וגרמנית.

שמתי לב כי כשהגרמנים מסיימים מכתב — זה עוד מכתב. הם מסיימים אותו כך: "...ולכן אהיה מאד מאושר, אם תהיי כן טובה אלי ותסרמי את מכתבי. כמו כן אני מודה לך כבר עכשיו מקרב-לב על אויבותך הניפלאה ביותי, וניסוד ממך בידידות עמוקה, באיחולים לבכיים ובנאמנות. שלך,

Wolfgang Böhme
Oppach/Oberl.
Löbauer Str. 128
DDR/GERMANY

כותב, "שבתה שלי, בחברה, וגם כשהייתי בתנועת-נוער, הבנות הן תמיד יותר מטומות סמות מהבנים. הן לא מבינות עיניינים, הן פסיכיות, טיפשות, פחדניות, עקומות וביגודות. הכרתי כמה בנות מחוץ-לארץ. הן גם מטומטמות, אבל לא כמו שלנו. שלנו זה שיא."

זה נתן לי רעיון. למה לא נערוך חיכוך פומבי מעל עמוד זה על הנושא: האם הבנות מטומטמות יותר מהבנים? ולמה? מה דעתכם, דעתכן? מי נגד? מי בעד?
כתבו לי מהר. אני מרגישה שכבר אין לי סבלנות לחכות יותר.

★ ★ ★

מידון שימושי:

יש לו בלוקים בראש — לא תופס עניינים. ניפח לי את הראש — בילבל לי במוח. הולכים לדיזי — לדיזנוגוף. אחד מוגבל — סתום קצת. להתפלל — לשחק קלפים. טיזור — חפיסת קלפים. והאילו נא לתרום יותר למילון השימושי.

לשום מקום, אם במקרה ורצית לדעת. כתוב שהיא מביאה להצלחה. אבל רק ב"ספרים.

ההמשך הוא כמו ההקדמה: "הבנים הם בכלל עם מלוכלך. ונוכל. אבל אני אוהבת ליכלוך. ובכן, מקוה אני שתימצאי לי משהו כזה. אני מתכננת לליכלוך פנימי, לא לביטניק שלא מצחצח את שיניו."
בסדר גמור.

שלחו לי ספר של עשר לירות. חשבתי שזו תרומה לקרן רותי. טעיתי. קראתי עליו את הבקשה הבאה:
"יצחק סלומון, חבל ערד, 23/1 מעוניין להתכתב עם בת בגיל 15-15 וחצי."
מצחיק לא?
אבל גם טראגי.
על דברים מצחיקים כאלה יושבים בבית הסוהר. ובכלל אני נגד השיטה הזאת.

רותי יקירתי

המודק

רותי יקירתי,
אני מטורפת אחרי נער אחד שעד כמה שידוע לי היה לו ניסיון רע עם כמה בנות מסוקספות. שמעתי שעבר עליו משבר. מאז הוא אדיש לבנות ומזולזל בהן. הוא לא שם לב אלי. איך אני יכולה להוכיח לו שלא כל הנערות אותו דבר?

קחי אותו לשפתיים.

סנטימטר יותר או פחות

רותי יקירתי,
אני נערה די יפה. גופי מחוסב ורגלי נאות. הבעיה שלי היא האף. ידידי דקא אמרים לי שהוא נותן לי אופי בסנים ומתאים לי. לפי דעתי הוא סתם ארוך. אילו היה לי סנטימטר אחד פחות הייתי יכולה

מסלען אלמוני. הורף מתעוררים וכשאמי ניגשת לסלפון, מנבל האלמוני את פיו. מסמיץ אותי נורא, ומססר עלי סיסורים מסמרי שיער שלא היו ולא נבראו. הורי סובלים מאד מכך וגם אני. מה עלי לעשות?
אורה
שום דבר. המשיכי לסבול. זה בריא. אני מוסרת לך בדיק מה שאמר לי הסמל התורן

להיות הכפילה של קלאודיה קארדינאלה. חשבת לעשות ניתוח פלאסטי. אבל עוד אין לי מספיק כסף. אני מאד אומללה. מה את חושבת שאני צריכה לעשות?

האומללה
לאסוף כסף ולעשות ניתוח, אם באמת את כה אומללה. בינתיים התנחמי בעובדה שאת יכולה להיות הכפילה של סופיה לורן.

המשמרה שלנו

רותי יקירתי,
כבר שבועיים שכל לילה בשעה 12

זוהי תחרות בלתי-הוגנת. כי מי שישלח יותר כסף יקבל כמובן יותר תשובות. ב"פעם הבאה ישלחו לי ספרות של 20 ושל 50. יתחילו לפרוץ קופות. עוד יאשימו אותי בהשחתת הנוער. יש לי רעיון יותר טוב. אם אין למישהו מה לעשות בכסף, אז שישלח אותו קודם אלי.

יש זה סרפורציה

אני יודעת, רותי, אני יודעת שאת אשה, סוחחת (1/1429) את מיכתבה הניגרש. וואת גורא נחמדה וסיקחית. גבר לא היה מכיר כליכך, ובצורה שלמה ושפלה וחודרת כליכך את בעיות הנערות. קשה משוט לי האמין שיש עוד ציניות כמוך.
את, שם, התנופה הזאת לא תוביל אותך

עזרה ראשונה

רותי יקירתי,

אני לומדת בבית-הספר לאחיות. לא אגוזים אם אומר שהתאהבתי ברופא. אבל הוא נשוי. שמעתי שהוא ואשתו לא חיים טוב. הוא נותן לי יחס מיוחד ולפעמים יושב איתי בחדר האוכל. הייתי רוצה שיראה אותי פעם גם בלי המדים כך שנוכל להכיר יותר טוב אחד את השניה.

איך אוכל להסביר לו שלא איכפת לי שהוא נשוי?

השאירי על עצמך את המדים. אל תסבירי לו כלום. הדוקטור נשוי. נא לא להפריעו

תנו לי לחיות!

אני לא רוצה להיות רברבן, אך אני נאלץ להודות שאני גבר שיש לו הכל. נשים תמיד מתרוצצות סביבי כמו נמלות ואומרות לי כמה שאני יפה ואיזה אישיות מקסימה יש לי. הדבר מתחיל לשעמם אותי, לעלות לי על העצבים ולעייף אותי. מה שאני רוצה זה לחיות חיים נורמאליים ושקטים. איך אוכל לאכזב את הבחורות המקמת הללו?

המשך לדבר.
שאו נ.

נערת השבוע

רותה מאומנר אוהבת לשבת על הכסאות הגבוהים ליד דלפקי האספרסו, לנדנד את הרגליים באוויר ולהביט.

היא מביטה על אנשים, כי הם מצחיקים. אנשים מביטים עליה, כי יש לה עיניים יפות ועצובות. היא חושבת שאנשים הם חיות מרתקות. הרבה יותר מקופים. פעם היא קנתה כרטיס ובוסנים והלכה לגן-חיות. היא לא נהנתה שם כמו מהאנשים, אותם היא רואה בחינם.

בהחלט שהיא לא שוויצריה, למרות ש"חושבים עליה כולם. למשל, אם היא מצ"הירה שהיא החיילת הכי טובה בצה"ל, זה ניקרא להשווץ? או אם היא מתפארת שהיא הכי מפורזת בעולם, והכי רשלנית, זה ניקרא להשווץ? או שהיא מספרת ש"אנשים מספרים לה שיש לה עיניים הכי יפות בעולם, זה ניקרא להשווץ?
לא.

זה נורא כשיש עיניים הכי יפות בעולם כאלו. נורא סובלים. כשאנשים חולפים ב"רחוב ליד דלפקי האספרסו הם מוכרחים ל"העצר ולהניד משהו לעיניים: "היי, בובה, למה את עצובה כשהשמש זורחת?" או "תני חייוך אחד, מותק. אל תהיי קמצנית כזאת!" או "שאו אידיוס. אני מוכן לבוא תגידי לו שהוא אידיוס. אני מוכן לבוא במקומי, רק אל תהיי לי עצובה."

זה נורא נורא, מתרגשת עוד רותה, כי שיש עיניים ירוקות כאלו. או כחולות כי אלו. או אפורות כאלו. העיניים שלה הם כל הצבעים. תלוי אם בקפויטיון יש שקע בארומטרי, אם היס-התיכון גבהגלי עד רוגש, ואם הדשא עליו היא שוכבת — ירוק והשמיים המביטים עליה — כחולים.

בארון יש לה ששה כובעים, בחיים אין לה אפילו חבר אחד. היא לא מעוניינת כרגע. חבר זה התחייביות ומסגרת, ואת

העולם הגדול, והעולם הגדול יראה אותה וישאל אותה איפה היא היתה עד עכשיו. היא מצוירת בינתיים שמלות יפות מאד וכל האנשים שואלים אותה מזועזעים איך שהיא עוד מתכזבת בארץ.
עכשיו היא גרה עם חברה בתל-אביב. בחיפה, בתגלים, גרה המשפחה שלה. ב"בית שלה היו רוצים שרונה בת העשרים תחתן כבר ותלד שלושה ילדים. רותה מת"נגדת. היא אומרת שבבקשה לא יתערבו בעסקים שלה, והיא לא תתערב בעסקים שלהם.

אבא לא מרשה

רותי יקירתי,

אני מסכנה. אני החתיכה הטובה ביותר בכל הכפר שלנו. איך שאני יוצאת מהבית כולם מחכים לי. כולם רוצים לצאת איתי. איך שאני הולכת בשבילי, כולם שורקים לי. או אבא שלי תמיד שומר עלי. לא נותן לי לצאת לבנות עם החתיכים האלה. או אני כל היום יושבת בבית. ואני מאד מסכנה.

אבקש שתגידי לי מה אפשר לעשות שאצא מהמצב הזה?

פ. מ. מעראבה

בקשי מאחד המבוגרים בכפר שיידבר עם אביך. זאת יכולה להיות העובדת הסוציאלית. האחיות הציבוריות. מדין תנועת-הנוער במקום. ובכלל, למה לא תצטרפי את בעצמך לתנועת-נוער?

ויש לה שיער ארוך ושחור וחלק, גורא יפה. ואף סולד. אנשים אמרים לה שהיא נורא שמנה. אבל הם רק מקניטים אותה. כי היא רק שממנות אבל מאד פרופורציונית. היא מרכיבה משקפי-שמש כהים. תמיד, היא מוסיפה בגאוה.

בגשם היא אוהבת לטייל על שפת הים בחיפה ולהפיקר שערותיה השחורות לטיפוח. זה נגד קשקשים. ובכלל היא מוצלחת מאד: "אני דוברת רומנית, אידיש, צרפ"תית, אנגלית, ערבית, עברית, גרמנית, פולנית, מבינה רוסיית וקצת ספאניולית." בסוף מכתבה קראתי את קריאת העידוד הבאה: "יצליחי ה' דרכך, רותי. אמן."

מי מטומטם יותר?

רמי שיינר שונא בנות. גיליתי, הוא